

Arrest

nr. 148 030 van 18 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 5 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 januari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De feiten die voorafgaan aan de bestreden beslissing worden in de nota als volgt weergegeven:

“Verzoeker diende d.d. 24 februari 2005 bij de Belgische overheid een eerste asielaanvraag in. Het bestuur weigerde d.d. 22 maart 2005, onder een bijlage 26bis, het verblijf. Hiertegen stelde verzoeker op 24 maart 2005 een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die op 24 augustus 2005 een bevestigende beslissing nam tot weigering van verblijf. Hiertegen stelde de verzoeker op 25 september 2005 een vordering tot schorsing in bij de Raad van State.

Verzoeker diende d.d. 29 juli 2006 een aanvraag in tot machtiging van verblijf overeenkomstig het oud artikel 9.3 van de vreemdelingenwet.

Op 18 september 2007 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole ingesteld.

Het bestuur verklaarde de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op 3 maart 2008 onontvankelijk bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

Het bestuur beval verzoeker d.d. 15 april 2008, onder een bijlage 13, het grondgebied uiterlijk op 14 mei 2008 te verlaten.

Verzoeker diende d.d. 6 januari 2009 een aanvraag in tot machtiging van verblijf overeenkomstig artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Bij arrest nummer 196.863 van 12 oktober 2009 verwierp de Raad van State de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bij schrijven van 17 december 2010 werd verzoeker door het bestuur uitgenodigd een arbeidskaart B voor te leggen, voorwaarde onder dewelke hij zou worden ingeschreven in het vreemdelingenregister.

Het bestuur verklaarde de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op 30 maart 2012 ontvankelijk, doch ongegrond.

Het bestuur beval verzoeker d.d. 10 april 2012, onder een bijlage 13, het grondgebied uiterlijk op 10 mei 2012 te verlaten.

Hiertegen stelde de verzoeker op 12 mei 2012 een beroep in tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker diende een eenzijdig verzoekschrift in bij de rechtbank van Eerste aanleg te Gent om te worden erkend als staatloze en werd bij beschikking van 26 juni 2013 erkend als staatloze.”

Verzoeker diende op 31 juli 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Het bestuur verklaart deze aanvraag op 12 januari 2015 onontvankelijk.

Dit betreft thans de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“[...] Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 31.07.2013 werd ingediend door :

[E.A.S.] [...]

nationaliteit: Staatloos

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene erkend werd in de hoedanigheid van staatloze door de rechtbank van eerste aanleg te Gent op 07.03.2013 en dat hij een attest van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 13.06.2013 voorlegt dat zijn statuut van staatloze bevestigt, vormt op zich geen buitengewone omstandigheid. Staatlozen zijn ook onderworpen aan de algemene vreemdelingenwetgeving. Betrokkene moet net zoals andere vreemdelingen aantonen dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt die hem verhinderen de aanvraag via de reguliere weg in te dienen. Betrokkene beweert dat hij geen land heeft om naar terug te keren, noch tijdelijk noch definitief. Uit het asielrelaas van betrokkene en uit de stukken die hij heeft voorgelegd blijkt echter dat hij een verblijfsrecht geniet in Libanon. Verzoeker beschikt over een identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen afgegeven door de Libanese autoriteiten en was geregistreerd door de UNWRA. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij niet kan terugreizen naar zijn land van gewoonlijk verblijf, Libanon, teneinde van daaruit een aanvraag in te dienen. Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid, namelijk de erkenning als staatloze, niet weerhouden worden als buitengewone

omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat hij een broer heeft die de Belgische nationaliteit bezit, die hem financieel ondersteunt. Ter staving voegt hij een verklaring toe van de heer [E.A.T.]. Het loutere feit dat de broer van betrokkene in België verblijft, vormt geen buitengewone omstandigheid, die betrokkene verhindert terug te reizen naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Het gaat immers om een tijdelijke scheiding, die niet als een ernstig nadeel kan beschouwd worden. Bijgevolg kan er geen schending van art. 8 van het EVRM worden aangenomen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend door art. 8 van het EVRM zich hoofdzakelijk beperkt tot ouders en hun minderjarige kinderen.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende een asielaanvraag in op 24.02.2005, die op 26.08.2005 afgesloten werd met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 22.03.2005 en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure — namelijk zes maanden en twee dagen - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd

De elementen van integratie - namelijk dat betrokkene lessen Nederlands gevolgd heeft wat gestaafd wordt met certificaten en een resultatenblad, dat hij verklaart Nederlands te spreken in zijn dagelijkse contacten, dat hij werkbereid is en werk gevonden had maar de tewerkstelling niet kon doorgaan omdat de vacature al ingevuld was terwijl betrokkene op zijn verblijfs- en arbeidsvergunning wachtte, dat hij zich aangemeld heeft bij de VDAB, dat hij onmiddellijk aan het werk zou kunnen, dat hij wenst te voorzien in zijn eigen levensonderhoud, dat hij een diploma industriële elektronica behaald heeft in zijn land van herkomst en met dit diploma zou kunnen werken in een knelpuntberoep in België - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Het bestuur beval verzoeker diezelfde dag, onder de vorm van een bijlage 13, het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.

Hiertegen stelde verzoeker bij de Raad op 5 maart 2015 een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in, gekend onder rolnummer 168 447.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op, "*schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, schending van de materiële motiveringsplicht, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel*".

Verzoeker betoogt als volgt:

"-In de bestreden beslissing wordt gesteld dat het feit dat verzoeker erkend werd in de hoedanigheid van staatloze door de rechtbank van eerste aanleg te Gent op zich geen buitengewone omstandigheid vormt en dat uit zijn asielrelaas en uit de stukken die hij heeft voorgelegd blijkt dat hij een verblijfsrecht geniet in Libanon, dat hij beschikt over een speciale identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen afgegeven door de Libanese autoriteiten en dat hij bescherming geniet van de UNWRA in Libanon. Verzoeker heeft niet aangetoond dat hij niet kan terugreizen naar Libanon, het land van gewoonlijk verblijf, om de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid, namelijk de erkenning als staatloze, niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

-Verzoeker verkreeg het statuut van staatloze bij vonnis dd. 7 maart 2013 van de Rechtbank van Eerste aanleg te Gent alsook leverde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een attest af ter bevestiging van zijn staatloosheid.

De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) oordeelde - ten onrechte - dat de erkenning van verzoeker als staatloze op zich geen buitengewone omstandigheid vormt die hem verhindert zijn aanvraag tot

regularisatie in te dienen via de gewone procedure, d.i. via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De DVZ schendt zijn zorgvuldigheidsplicht daar zijn standaardmotivering onvoldoende rekening houdt met de situatie van een erkende staatloze, nl. de bijzondere moeilijkheid om de aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen op het Belgische consulaat van het herkomstland. De Raad van State oordeelde reeds meerdere malen dat de DVZ de verblijfsaanvraag van een erkende staatloze niet onontvankelijk kan verklaren met het loutere argument dat betrokkene de aanvraag evengoed vanuit het buitenland kan indienen. Bovendien stelt de Raad van State dat het al of niet toekennen van een verblijfsrecht de grond van de aanvraag betreft. Het kan bijgevolg niet beoordeeld worden als een element voor de ontvankelijkheid van de aanvraag. De DVZ geeft in haar beslissing blijk geen rekening te houden met de omstandigheid dat de verzoeker erkend is als staatloze door een gerechtelijke beslissing die in kracht van gewijsde is getreden. (Raad van State, 134.347, 20 augustus 2004, *Revue du Droit des Etrangers*, 2004, 417 en Raad van State, 136.968, 4 november 2004, TVR, 2005 p. 130).

De bestreden beslissing schendt dan ook het motiveringsbeginsel.

-Volgens de bestreden beslissing dient verzoeker terug te keren naar Libanon, het land van gewoonlijk verblijf om zijn aanvraag aldaar in te dienen bij de bevoegde Diplomatieke Instanties. De DVZ voegt in er in haar beslissing aan toe dat verzoeker geregistreerd was door de UNRWA.

In deze context wenst verzoeker te verwijzen naar een arrest van het Hof van Cassatie, van 22 JANUARI 2009, nr C.06.0427.F/6 waarin wordt beslist: "De Organisatie van de Verenigde Naties voor Hulpverlening aan Palestijnse vluchtelingen in het Midden-Oosten (U.N.R.W.A.) is een orgaan van de Verenigde Naties, dat is opgericht bij de resolutie nr. 302 (IV) van de algemene vergadering van 8 december 1949. Die organisatie biedt bescherming of bijstand aan de Palestijnse vluchtelingen die in een van de gebieden van het Midden-Oosten verblijven waar zij haar opdracht vervult. Zodra de Palestijnse vluchteling een van de grondgebieden, waartoe Libanon behoort, verlaat en, zij het tijdelijk, in een land verblijft waar de voornoemde organisatie haar opdracht niet vervult, geniet hij niet langer bescherming noch bijstand van die organisatie."

In de bestreden beslissing gaat men er ten onrechte vanuit dat verzoeker, indien hij al terug kan keren naar Libanon (met een reistitel) dat hij er ook terug terecht kan en er onder de bescherming valt van UNRWA, wat dus niet het geval is. De DVZ toont dit helemaal niet aan en gaat daar zonder meer vanuit. Zoals blijkt uit het vermelde cassatiearrest zal verzoeker niet meer in aanmerking komen voor bescherming van UNRWA.

De Belgische staat heeft aldus onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker. Zodoende vraagt verzoeker de bestreden beslissing van het DVZ te vernietigen."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens

gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

2.4. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.5. In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen.

2.6. De aanvraag om machtiging tot verblijf van 31 juli 2013 bevindt zich in het administratief dossier.

Hieruit blijkt dat verzoeker onder het kopje "*Ontvankelijkheid van de aanvraag- Buitengewone omstandigheden*" het volgende uiteengezet heeft:

"De volgende redenen maken het voor verzoeker bijzonder moeilijk om volgens de normale procedure een machtiging tot verblijf aan te vragen bij de diplomatieke vertegenwoordiging van zijn land van herkomst:

Onmogelijkheid tot terugkeer-Onverwijderbaarheid

-Verzoeker is staatloos.

Dit statuut werd hem toegekend door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent op 7 maart 2013. Verzoeker voegt een attest van het CGVS dd 13 juni 2013 toe.

Hij heeft geen land om naar terug te keren, noch tijdelijk noch definitief.

-in de hoger beschreven omstandigheden is het voor verzoeker totaal onmogelijk om terug te keren naar het land van herkomst om daar een visumaanvraag te doen. De aanvraag van verzoeker voor een machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis is dan ook ontvankelijk."

2.7. De bestreden beslissing beantwoordt dit argument als volgt:

"Het feit dat betrokkene erkend werd in de hoedanigheid van staatloze door de rechtbank van eerste aanleg te Gent op 07.03.2013 en dat hij een attest van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 13.06.2013 voorlegt dat zijn statuut van staatloze bevestigt, vormt op zich geen buitengewone omstandigheid. Staatlozen zijn ook onderworpen aan de algemene vreemdelingenwetgeving. Betrokkene moet net zoals andere vreemdelingen aantonen dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt die hem verhinderen de aanvraag via de reguliere weg in te dienen. Betrokkene beweert dat hij geen land heeft om naar terug te keren, noch tijdelijk noch definitief. Uit het asielrelaas van betrokkene en uit de stukken die hij heeft voorgelegd blijkt echter dat hij een verblijfsrecht geniet in Libanon. Verzoeker beschikt over een identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen afgegeven door de Libanese autoriteiten en was geregistreerd door de UNWRA. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij niet kan terugreizen naar zijn land van gewoonlijk verblijf, Libanon, teneinde van daaruit een aanvraag in te dienen. Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid, namelijk de erkenning als staatloze, niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid."

2.8. Gelet op wat kan worden gelezen in de bestreden beslissing kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de omstandigheid dat hij erkend is als staatloze.

2.9. Volgens verzoeker houdt de verwerende partij geen rekening met de bijzondere moeilijkheid voor een erkend staatloze om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op het Belgische consulaat van het herkomstland, maar hij concretiseert niet waaruit die bijzondere moeilijkheid voor hem zou bestaan, d.w.z. om de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in het land van gewoonlijk verblijf, zijnde Libanon. Het volstaat te dezen niet om te verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State zonder minstens aan te tonen dat de omstandigheden die aan deze arresten ten grondslag liggen ook de zijne zijn. In de bestreden beslissing wordt niet louter gesteld dat verzoeker de aanvraag evengoed vanuit het buitenland kan indienen. Verzoeker heeft in zijn aanvraag voorts zelf zijn staatloosheid als buitengewone omstandigheid aangehaald en kan de verwerende partij niet verwijten hierop te antwoorden. Aanvaarden dat de staatloosheid een buitengewone omstandigheid is, zou inhouden dat staatlozen vrijgesteld zijn van de voorwaarde inzake het aantonen van buitengewone omstandigheden zoals opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zulks vermag de verwerende partij niet te doen en het zou ook haaks staan op artikel 98, eerste lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat bepaalt, *“De staatloze en zijn familieleden zijn onderworpen aan de algemene reglementering.”*

2.10. De bestreden beslissing stelt voorts niets aangaande de bescherming of bijstand van de UNRWA waarvan verzoeker al dan niet zou genieten bij terugkeer. Zij stelt wel, *“Uit het asielrelaas van betrokkene en uit de stukken die hij heeft voorgelegd blijkt echter dat hij een verblijfsrecht geniet in Libanon. Verzoeker beschikt over een identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen afgegeven door de Libanese autoriteiten en was geregistreerd door de UNWRA”*. De bestreden beslissing stelt dus m.b.t. UNRWA niet meer vast dan het feit dat verzoeker geregistreerd “was” door de UNWRA. Verzoeker brengt niets in tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij beschikt over een identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen afgegeven door de Libanese autoriteiten. Hij brengt evenmin iets in tegen de vaststelling in de bestreden beslissing *“Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij niet kan terugreizen naar zijn land van gewoonlijk verblijf, Libanon, teneinde van daaruit een aanvraag in te dienen.”* De Raad kan het dan ook niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig achten dat de verwerende partij, gelet op de gegevens die voorlagen op het ogenblik dat ze de bestreden beslissing trof, tot de vaststelling komt dat de ingeroepen staatloosheid geen buitengewone omstandigheid vormt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA